

Apám földje

PRÓZA - LXVIII. évfolyam, 30. szám, 2024. július 26.

A puszta segíteni akarás. Ilyenek vagyunk. A jó szívünk visz a sírba, mondja a mamám, mikor eszébe jut a sárga föld, mindig a sárga földet emlegeti télutón, ami majd elveszi végre erről a nagy bűdös világról. Azok, akik kibírják a telet, arra az évre megmaradnak. Nyáron nem hal meg senki. Csak akkor van baj, ha lány unoka születik, mert a lányok elviszik az öregeket. Én a Kíváncsi mamát vittem el, mikor megszülettem. Azt sem tudom, kicsoda. A síron van róla egy fotó. Szűk, szigorú macskatekintete van, és horgas, keskeny orra. Átható tekintete. Van valami szúrós, könnyörtelen a nézésében, talán amiért olyan kihívóan mered a kamerába, és ez jó, ezt akarom örökölni tőle. Féljenek tőlem, hagyjanak békén.